

Dragomán György

HALLOD, TE GYÁVA ASZTALOS?

BÁLINT ENDRE *FŰRÉSZELENI JAJ DE ROSSZ*
CÍMŰ MUNKÁJÁRA

Hallod, te gyáva asztalos, engedj be!
Tudom, hogy ott vagy, hallod, engedj be!
Engedj be, hallod, engedj be!
Tudom, hogy ott vagy, tudom, hogy bent vagy,
hallod?
engedj be!

öt perce még ott voltam bent én is, öt perce még veled voltam, ott feküdtem melletted a felső padon, az öledbe hajtottam a fejem, te fél kézzel sós sheavajat masszíroztál a vállamba, a másikkal meg a hajam simogattad, és azt mondtad, hogy olyan, mint a friss forgács, a tincsei pont úgy göndörödnek, mint a gyalu alól kibújó friss hársfaforgács, nincsen annál semmi szebb a földkerekségen,

öt perce még azt mondtad, hogy örülsz, hogy hazajöttél, hogy itt vagy megint énvelem, hogy nincs is ennél jobb a világon, én vagyok e legszebb asszony az egész kontinensen, a bőröm simább a frissen kérgelt nyírfánál,

öt perce még azt mondtad, ennél nincsen jobb, ennél nem lehet jobb, ennél már csak az volna a jobb, ha sört is iszogathatnánk ott bent, a szaunában, a szép új szaunánkban, amit énnekem építettél, születésnap ajándéknak, és akkor én felpattantam, és leléptem onnan mellőled a legfelső padról, és közben megfeszítettem a testem, hogy lásd a szépségem, amit úgy dicsértél, lásd a csillogó bőröm, a hátam, a derekam, a fenekem, lásd az egész testem a lábujjaim hegyétől egészen a fejem búbjáig, éreztem, hogy végignézel rajtam, végigfuttatod a szemed a testemen, és akkor a sok guggolás és nyújtás és sok másik tornagyakorlat jutott eszembe, amiket mind azért végeztem el, hogy még szebb legyek, hogy még annál is szebb legyek, hogy lásd, hogy érdemes volt visszajönni énhozzám, és akkor te egy kicsit sóhajtottál, pont azzal az elégedett és hitetlenkedő boldog sóhajtással, úgy, mint

amikor le szoktad tenni a gyalut, és ránézel a simábbnál is simább cseresznyefa deszkára, és akkor azt gondoltam, hogy minden jó, minden tökéletes,

és amikor kinyitottam a szauna ajtaját, hogy induljak, hogy bevigyem neked a sört, akkor te még utánam kiáltottál, hogy vegyem ki a mélyhűtőből a nyírfaágot, amit Finnországból hoztál, direkt azért, hogy megcsapkodhassuk vele egymás hátát, és hozzam be azt is, én meg mentem, gőzölgő bőrrel szaladtam át a hűvös alkonyi kerten, mert annyira boldog voltam, hogy végre itthon vagy megint, hogy végre visszajöttél énhozzám, hogy nem ott fent északon faragod az ágyvégeket, és fűrészeled az intarziát, örültem, hogy hozhatom neked a finom habos cseh sört, amit annyira szeretsz, és amiből ott északon nem kapni, örültem, hogy a pénzből, amit ott féléven át kerestél, kifizettük a hitelt, hogy mienk a ház és a kert és a szauna,

gőzölgő bőrrel szaladtam át a kerten, és azon gondolkoztam közben, hogy vajon milyen lesz az a hátpaskolás, nagyon fog-e fájni, vagy csak jófélén bizsereg majd tőle a bőr,

és aztán kivettem a hűtőből a sort, és kivettem a nyírfaágköteget, és a nyírfaágköteg papírba volt csomagolva, egy széles zöld szalaggal volt átkötve, és én akkor megfogtam a masni végét, és meghúztam, és a papír kibomlott, és láttam, hogy telis-tele van írva, kicsi apró szerelmes hangyabetűkkel, és egy pillanatig azt hittem, te írtad, hogy nekem írtad őket, hogy ez egy csodálatos meglepetés, amit direkt elterveztél és előkészítettél, de aztán megláttam a betűk között a rúzsos csóklenyomatokat, és akkor már tudtam, hogy ezt a meglepetést teneked szánta valaki más, egy északi szerető, akit elhagytál, és akitől elbúcsúztál, akitől megtanultad ezt az egész szaunázást és nyírfaágas hátsapkodást,

és a szemem szerencsére bepárasodott a mélyhűtő hidegétől, és szerencsére egyetlenegy szót se tudtam abból a sok kicsi betűből elolvasni, mert abba biztos belehasadt volna a szívem, és akkor ott álltam a nyitott fagyaszító előtt, és engedtem magamra a hideget, és azt gondoltam, hogy mekkora hülye vagy, hogy mekkora egy irdatlan hiú barom vagy, és eszembe jutott, hogy hogy volt, amikor megismertelek, amikor először megláttalak, ott álltál a műhelyben, egy fényesebbnél is fényesebbre polírozott szekreter előtt, olyan holdvilágképű boldog szeretettel nézted az intarziát, ahogy valaki a gyerekét nézheti, egész ellágyult az arcod a gyönyörűségtől, és én ott helyben beléd szerettem, és csak amikor jobban megismertelek, akkor jöttem rá, hogy igazából saját magadat nézted ott a tükörben, a szép hajadat és a szép új frizurádat, azzal voltál olyan nagyon elégedett,

és akkor beszívtam a borsószagú mélyhűtőszagot, és tudtam, hogy nem fogok semmit se szólni, hanem csak összegyűröm és kidobom azokat a leveleket, okos leszek, vagyis buta leszek, és behunyom a szemem, nem fogok semmit észrevenni, és szaladtam vissza hozzád, a hónom alatt a fagyott nyírfaveszőkkel és a két üveg hideg sörrel, és arra gondoltam közben, hogy az lenne a jó, hogyha tudnálak nem szeretni, hogyha én is meg tudnálak csinálni téged, úgy, ahogy te engem, ha haragudni tudnék rád, ha utálni tudnálak, és közben már fáztam, mert kiment belőlem a szauna forrósága, és ideértem, és be akartam jönni, és te bezártad az ajtót, nem, nem bezártad, hanem csak ott állsz a másik oldalon, és fogod a gesztenyefaágból faragott kilincset, amire olyan büszke vagy, és tartod, nehogy bemenjek, mert annyira félsz, annyira félsz attól, hogy mi lesz, annyira félsz tőlem, a haragomtól, amit eddig nem is éreztem, de most már kezdem érezni, ahogy egyre jobban kihűl a bőröm, ahogy egyre jobban fázom.

Jaj, minek kell énnekem pont gyáva asztalost szeretni.

Engedj be!

Hallod, gyáva asztalosom, engedj be!

Ne félj, te gyáva asztalos, nem foglak bántani.

Megbocsájtok neked, tizedszer is, századszor is, ezredszer is megbocsájtok, hallod, engedj be?!

Engedj be, hallod, engedj be!

A hűtlenséged megbocsájtom, a mohóságod megbocsájtom, a hazugságaidat is megbocsájtom, a butaságaid is megbocsájtom, egyedül csak a gyávaságod nem bocsájtom meg, azt, hogy nem engedsz be, azt, hogy némán kushadsz, mintha ott se volnál, azt, hogy azt hissed, megúszhatod, erre nem tudok megbocsájtással gondolni, erre csak haraggal tudok gondolni.

Engedj be, hallod, engedj be!

Ha nem engedsz be, elmegyek és leakasztom a műhely faláról a legnagyobb fűrész, azt, amelyiket annyira utálsz, és amitől úgy félted az ujjaid, mert te az a fajta asztalos vagy, aki gyalulni szeret, és nem fűrészelni, leakasztom és kézbe veszem, és hagyom, hogy előjőjön belőlem az a sok-sok harag, amit mind elnyomtam magamban, hagyom, hogy a harag húzza és vonja a kezem, és a kezembe a fűrész, nekimegyek vele ennek az átkozott szaunának, és minden deszkáját kettéfűrészelem, igen, úgy lesz, kettéfűrészlem az egészet, az egész szaunát és az egész világot.

Hallod? Kettéfűrészelem.

Mindent megbocsájtottam volna, de azt, hogy nem hagyod, hogy megbocsássak, hanem gyáván elbújsz, azt már nem tudom megbocsájtani.

Utoljára kérlek, engedj be, kezemben a fűrész, kettéfűrészelem az egész világot, az egész világot és, és a szauna ajtaját, és téged is kettéfűrészellek, te gyáva asztalos, piros lesz a fűrész a véredtől, hallod?, vérpiros.

Utoljára kérlek, te gyáva asztalos, engedj be!

Tudom, hogy ott vagy, hallod, engedj be!

Engedj be, hallod?, engedj be!

Tudom, hogy ott vagy, tudom, hogy bent vagy,
hallod?

Engedj be!